

ČODLF 2017 téma SPOLEČENSTVÍ

Témata Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace **nabízejí** (ne přikazují nebo určují) sdružením několik možností, jak je využít, ať už jako témata pro setkání, nebo pro duchovní cvičení, nebo pro osobní duchovní obnovu:

- Odkaz na Základní dokumenty LSSD
- Úvodní odstavec navozuje téma
- Čtení z Písma slouží jako podklad pro rozjímání (Lectio divina)
- Otázky pomáhají určit směr úvah
- Čtení odkazuje na krátký text, který může posloužit jako podklad k diskuzi ve sdružení (např. po rozstříhání na kratší odstavce a rozdělení mezi přítomné)
- Světec měsíce: můžeme se podrobněji seznámit s jeho životem a zvláště tento měsíc se k němu modlit (viz proprium)
- Doporučená literatura nabízí namátkově některé tituly k tématu

Zajímavé podněty a závěry, o něž se budete chtít podělit, budou zveřejněny na stránkách Opuscula.

2) Říjen 2017

Povolání, slib, věrnost

Stanovy II, 8; III, 15; Směrnice I, 5; I, 8-11.

Vzpomeňme znovu na svoje povolání, na to, co nás přitáhlo k dominikánskému řádu. Obnovme svůj zápal! Uvědomme si svůj slib - slibovali jsme, že budeme žít podle Stanov po celý život. Jak můžeme žít podle něčeho, co neznáme? Dejme si předsevzetí, že se seznámíme se Stanovami. Můžeme je chápat jako svazující povinnost, nebo jako dar – stejně jako Desatero nebo církevní příkázání.

Damián Byrne: *„Mějte tyto Stanovy ve svých srdcích a komunitách jako evangelní kvas rozněčující svatost a podněčující apoštolát v jednotě s celou dominikánskou rodinou.“*

Obnovme svůj zápal

„Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý.“ (Jan 15,16)

Výše uvedený citát z Janova evangelia nám má připomenout, že do dominikánského řádu nás povolal sám Pán. Není to naše volba, naše „zájmová činnost“, je to úkol a poslání, které jsme dostali od Pána. Výše čteme výzvu: Obnovme svůj zápal! Také sv. Pavel nás k tomu vybízí: *„zase oživ plamen Božího daru“* (2 Tim 1,6). Jak tento zápal obnovíme? Pouze u Pána, vždyť on sám je příčinou a zdrojem tohoto zápalu: *„Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“* (Lk 24,32)

Na počátku jsme obdrželi zápal, oheň. Aby oheň neuhasl, musíme jej chránit a udržovat, živit jej a přikládat palivo. Je třeba být s Pánem v neustálém živém a důvěrném vztahu, investovat do toho vztahu čas, myšlenky, emoce, city, činy, sebe sama, prostě vše co máme. K tomu nás vybízí i sv. apoštol Pavel: *„Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba.“* (Řím 12,1)

Vždyť jsme našli poklad a vzácnou perlu (viz Mt 13, 44-46)! O tento poklad ale můžeme přijít, protože jej máme v křehké hliněné nádobě (viz 2 Kor 4,7); přitom ale poklad není jen náš, máme jej svěřený a jsme proto povinni se o něj starat: „*Ten drahocenný, tobě svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí*“ (2 Tim 1,14).

Modleme se tedy k Duchu svatému a neustále a vytrvale jej prosme, aby v nás tento svěřený poklad opatroval a rozmnožoval. Jednejme jako služebníci, kteří ke svěřeným hřivnám jednou tolik vyzískali a při účtování byli pochváleni a odměněni; nikoliv jako služebník „špatný a líný“, který svou hřivnu skryl a zakopal: nakonec byl potrestán (Mt 25, 14-30). Pracujeme pro Krista, nikoli pro sebe; vždyť schopnosti, prostředky, cíl i plody našeho povolání (totiž svěřené hřivny) jsou Kristovy, nikoli naše. Povolal nás na svou vinici a pracujeme pro něj: „*Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.*“ (Mt 20,4)

My jsme toto Pánovo povolání přijali, proto tedy nyní obnovme svůj zápal!

Jak uskutečňovat své povolání?

(nezávazný námět)

„*Dělej vše tak, jako by vše záleželo jen na tobě, ale modli se tak, jako by záleželo všechno jen na Bohu.*“ sv. Ignác z Loyoly

Z výše uvedeného citátu vyplývá toto: Bůh nám dává sílu a prostředky, jednat ale musíme sami. Nemůžeme stále čekat na pokyn, inspiraci shůry, mimořádný zážitek, ale máme s prosbou o Boží pomoc bez váhání přikročit k činu. Podle legendy se Rudé moře rozestoupilo nikoliv, když Mojžíš vztáhl ruku s holí nad vodu, ale teprve až první muž do té vody vstoupil.

Na začátku svého povolání jsme plni nadšení pro velké věci a slavné činy a je to tak v pořádku. Často si ale neuvědomíme, že se toho dosahuje většinou malými postupnými kroky po dlouhou dobu a až s odstupem času vystoupí to důležité a významné asi tak, jako se zpočátku mnohé rozsáhlé dílo může nezasvěcenému pozorovateli jevit v průběhu vzniku bezvýznamné, nejasné a chaotické a až po dokončení se ukáže smysl a účel, který tvůrce již v počátku zamýšlel. Tím spíše je tomu v našem případě, kdy jsme dílčími pracovníky na velkém Božím díle.

Partikulární směrnice LSD nás vyzývají, abychom účast na apoštolském poslání řádu projeví formou neveřejného závazku (Základní Dokumenty LSD 2016, str. 37, bod 21). Může se stát, že podceníme roli závazku a plánu jak ho uskutečňovat, možná je náš závazek příliš všeobecný a mlhavý či nepřesně formulovaný. V každodenním životě se navíc objevuje záplava drobných činností a rutinních úkonů, které nám berou čas a chuť na duchovní práci a které odvádějí naši pozornost od podstatného k okamžitým naléhavým maličkostem. To může vést k pasivitě, vlažnosti, k zanedbávání povinností.

Proto je vhodné hned na začátku si po řádném uvážení všech svých schopností a možností a po modlitbě k Duchu sv. stanovit splnitelný závazek, a to co nejkonkrétněji. Závazek i rozhodnutí jej naplňovat je vhodné si zapsat písemně a občas si ho připomínat. K realizaci závazku je dobré si připravit jednoduchý plán pravidelných akcí. Písemná podoba není nutná, ale pomáhá nám.

Na pomoc nám přichází každodenní práce na dosažení žádaného cíle: pokud si osvojíme pravidelnost, když si zvykneme konat třeba i malé akce (*např. střelné modlitby*), vytvoříme vlastní rituály a modlitby. Budme činorodí a tvořiví, snažme se využít každé příležitosti k uskutečňování svého záměru: „*Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších.*“ (Mt 25,16)

Plnění je třeba vyhodnocovat, přemýšlet nad úpravami, vylepšeními a změnami, korigovat své směřování podle aktuální situace, ale neztratit cíl ze zřetele. Bez pravidelnosti a kontroly se naše úsilí časem vytratí. Proto budme vytrvalí a věrní v plnění závazku, zároveň ale pružní ve způsobu. Prosme Pána o světlo, vedení a pomoc: „*Ukaž mi cestu, po níž mám kráčet, neboť k tobě zvedám svou duši. Pouč mě, abych konal tvou vůli, vždyť ty jsi můj Bůh.*“ (Žalm 143 (142), 8.10 - liturgický překlad)

Když se po nějaké době ohlédneme, uvidíme, zda a jak v uskutečňování závazku, a tím i svého povolání, pokračujeme. V případě podstatných změn okolností je rozumné (po řádné úvaze a modlitbě a po poradě s představeným nebo duchovním vůdcem) závazek či jeho rozsah změnit.

Boží volání

Náš život dostává smysl, je-li živou odpovědí na Boží volání. Jak ale Boží volání poznat? Mnozí si kladou otázku: „Co ode mne Bůh očekává?“

Ve vnitřním tichu může zaznít tato odpověď: „Měj odvahu dát svůj život pro druhé. V tom najdeš smysl svého života.“

Bůh očekává, že budeme odleskem jeho přítomnosti, že poneseeme jeho evangelium.

Kdo na tuto výzvu odpoví, je si stále vědom svých slabých stránek, své křehkosti, ale v srdci uchovává tato Kristova slova: „Neboj se, jen věř, a budeš zachráněn!“

Jsou lidé, kteří vnímají Boží výzvu velmi hluboce a uvědomují si, že je to pro ně povolání na celý život. Někteří tušili toto povolání už v dětství.

Sílu, která je oporou takového celoživotního „ano“, má Duch svatý. Nevložil snad do lidské bytosti touhu po věčnosti a nekonečnu?

V něm je možné stále znovu nalézat nadšení a říkat si: „Měj srdce odhodlané a jdi svou cestou dál!“ A může přijít i poznání, že někdy právě v náročných situacích se člověk stává plně sám sebou.

A tehdy Duch svatý svou tajemnou přítomností završuje v našich srdcích proměnu. Pro některé může být rychlá, pro jiné téměř nepostřehnutelná. To, co bylo temné, co nás zneklidňovalo, se postupně vyjasňuje.

Až do konce lidského života může odvaha takového „ano“ přinášet tolik jasu.

V tomto „ano“ je průzračná důvěra. Je to láska nade všechnu lásku.

(z knihy Bratr Roger z Taizé: Netušená radost)

Písmo: Mt 20, 1-16; Mt 25, 14-30; Iz 6, 1-8; Jer 1, 4-9

Otázky:

- Co mě přivedlo do dominikánského řádu?
- Posunul jsem se od té doby, prohloubil jsem svoje motivace?
- Jak slib změnil můj život?
- Zním Stanovy a Směrnice v obecných bodech a v těch bodech, které se mě bezprostředně týkají?
- Víím, co je pro můj terciářský život závazné a podstatné, a v čem bych měl žádat o dispens?

Četba: Amen 10/97 Povolání

Světec: bl. Magdalena Panattieri

Literatura:

- ✓ Patrizio Rota Scalabrini: Písmo jako anděl průvodce: navigace na cestě povolání
- ✓ Philippe Madre: Boží volání: rozlišování povolání
- ✓ Fabio Ciardi: Jít za Kristem: kniha nejen pro ty, kdo hledají své duchovní povolání
- ✓ Herbert Alphonso: Osobní povolání